

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

*ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΥ
ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ*

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

20 και 21 Μαρτίου 2003

Βρυξέλλες

**ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ, κ. ΡΑΤ ΣΟΧ
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ**

02/S-2003

Γενική Διεύθυνση Προεδρίας

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2003)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2003)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\Bruxelles

ΛΟΓΟΣ

του Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου,

κ. Pat COX

ενώπιον του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου

στις 20 Μαρτίου 2003

στις Βρυξέλλες

Εκφωνηθείς λόγος

ΙΡΑΚ

Ο πόλεμος έχει πλέον αρχίσει στο Ιράκ και μπαίνουμε σε μια νέα και δύσκολη φάση, μια φάση που ελπίζω ότι θα είναι όσο το δυνατόν πιο σύντομη και αναίμακτη.

Οφείλω να τονίσω ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο συνεχώς και κατηγορηματικά θεωρούσε τον πόλεμο ως εσχάτη διέξοδο και προτιμούσε να εναποθέτει την εμπιστοσύνη του στην πολυμερή διπλωματία υπό την αιγίδα του ΟΗΕ και στις επιθεωρήσεις όπλων, πιστεύοντας ότι δεν είχαν ολοκληρώσει τον κύκλο τους. Αυτή εξακολουθεί να είναι η άποψη της πλειοψηφίας του Σώματος. Ωστόσο, το Κοινοβούλιο στη σημερινή έκτακτη σύνοδο ολομελείας στις Βρυξέλλες εμφανίστηκε διαιρεμένο, όπως διαιρεμένο είναι και το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο.

Σήμερα στο Κοινοβούλιο συνειδητοποιήσαμε τη δεινή θέση των αθώων πολιτών του Ιράκ, η ανθρωπιστική κατάσταση των οποίων ήταν επισφαλής πριν ακόμη πέσει ο πρώτος πυροβολισμός, καθώς και την ηθική ευθύνη που έχουμε απέναντί τους. Στη συζήτησή μας αναγνωρίσαμε επίσης ότι ευρωπαίοι συμπολίτες μας στις ένοπλες δυνάμεις - κυρίως Βρετανοί - κάνουν το καθήκον τους και ότι αυτοί και οι οικογένειές τους επωμίζονται βαρύ φορτίο και βρίσκονται σε ευαίσθητη θέση. Σαν Ιρλανδός και Ευρωπαίος θα ήθελα να πω ότι αυτοί οι άντρες και γυναίκες βρίσκονται σήμερα στη σκέψη μας.

Εμείς στο Κοινοβούλιο, όπως και εσείς άλλωστε, συμφωνούμε ως προς το σκοπό αλλά δεν κατορθώσαμε να συμφωνήσουμε στα μέσα για την επίτευξή του. Από την κοινοβουλευτική μας συζήτηση αναδείχτηκε η ωριμότητα να αναγνωρίσουμε ότι διαφωνούμε αλλά με σεβασμό στην καλή πίστη εκείνων με τους οποίους διαφωνούμε, μια πρακτική που θα τη συνιστούσα και στο Συμβούλιό σας.

Οι δύσκολες μέρες και εβδομάδες που περάσαμε αποτέλεσαν αποτυχία για την πολυμερή προσέγγιση μέσω των Ηνωμένων Εθνών, αποτυχία για την Ευρωπαϊκή Ένωση, αποτυχία για τις διατλαντικές σχέσεις. Υπάρχουν πολλά που πρέπει να μας προβληματίσουν. Πολλά ερωτήματα πρέπει να απαντηθούν, αλλά δεν βαρύνουν αποκλειστικά τη μια ή την άλλη πλευρά αυτής της σύνθετης αντιπαράθεσης. Η αποτυχία εξεύρεσης συμβιβασμού είναι κοινή. Σηματοδοτεί την απομάκρυνση από τον ευρωπαϊκό τρόπο του ενεργείν. Δεν είναι αποτυχία που μπορεί να χρεωθεί στα μικρότερα κράτη.

As υπενθυμίσω ποιές υποχρεώσεις επιβάλλει ήδη η Συνθήκη στα κράτη μέλη: *«Τα κράτη μέλη εργάζονται ομού για την ενίσχυση και ανάπτυξη της αμοιβαίας πολιτικής τους αλληλεγγύης. Απέχουν από κάθε δράση αντίθετη προς τα συμφέροντα της Ένωσης ή ικανή να θίξει την αποτελεσματικότητά της ως συνεκτικής δύναμης στις διεθνείς σχέσεις. Το Συμβούλιο μεριμνά για την τήρηση αυτών των αρχών.»* (Άρθρο 11, παράγραφος 2, Συνθήκης ΕΕ). Αυτά λέει η Συνθήκη.

Παρά τις άοκνες προσπάθειες της Ελληνικής Προεδρίας δεν εκπληρώσαμε αυτό το καθήκον αμοιβαίας αλληλεγγύης οι μεν προς τους δε. Όταν εμείς οι ίδιοι επιλέγουμε να αγνοούμε οι μεν τους δε, δεν είναι περίεργο που άλλοι επιλέγουν να μας αγνοούν.

Βρισκόμαστε στις σκοτεινές ώρες μιας χωρίς προηγούμενο διχογνωμίας σχετικά με τον τρόπο που πρέπει να προχωρήσουμε. Έχουμε μείνει εμβρόντητοι και αναρωτιόμαστε: «Πώς έγινε και φτάσαμε εδώ;» Αναρωτιόμαστε σαν να βρισκόμαστε μπροστά σε κάποιο αφύσικο φαινόμενο ή σε έναν κακό ωινό για το μέλλον.

Υποστηρίζω το εξής παράδοξο: Οι στιγμές σίγουρα είναι ζοφερές, αλλά πάνω απ' όλα είναι στιγμές για δράση. Η πιο σκοτεινή ώρα είναι η ώρα πριν από τη χαραυγή.

Ο πρωθυπουργός Μπλερ στην ηγετική ομιλία του της περασμένης Τρίτης τόνισε ότι όποια και αν είναι η έκβαση του ζητήματος, η συζήτηση για το Ιράκ θα αποτελέσει καθοριστικό παράγοντα για τη μορφή του κόσμου στο μέλλον. Πιστεύω ότι έχει δίκιο σε αυτό. Τις επόμενες εβδομάδες και τους επόμενους μήνες το πραγματικό ζήτημα για τους ηγέτες της Ευρώπης που βρίσκονται συγκεντρωμένοι γύρω από αυτό το τραπέζι θα είναι να βρουν μια νέα συνεννόηση, βγαλμένη από τις σημερινές εντάσεις οι οποίες, αν αξιοποιηθούν σωστά, μπορούν να αποδειχθούν δημιουργικός παράγοντας: να βρουν μια νέα ευρωπαϊκή τάξη πραγμάτων, που να εκφράζει το κοινό συμφέρον μας, και στη βάση αυτή να εγκαθιδρύσουν μια νέα Ευρωπαϊκή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας. Η στιγμή δεν είναι κατάλληλη για να ανασκοπούμε το παρελθόν με επικριτική διάθεση αλλά για να προσβλέπουμε στο μέλλον με ελπίδα.

Η Ευρώπη και οι λαοί της Ευρώπης χρειάζονται μια προοπτική για το μέλλον: το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο είναι το όργανο που πρέπει να δώσει αυτή την κατεύθυνση.

Μαζί αναπτύξαμε έναν χάρτη πορείας για τη διεύρυνση και πλησιάζουμε στην πραγμάτωση αυτής της υψηλής φιλοδοξίας. Μαζί επιμείναμε μέσω της Τετράδας στη δημοσίευση ενός χάρτη πορείας για τη Μέση Ανατολή. Είναι πια καιρός να εκπονήσουμε μαζί έναν χάρτη πορείας που θα μας καθοδηγήσει να ξαναβρούμε τι πραγματικά σημαίνει «ευρωπαϊκός».

Ποιό είναι το κοινό ευρωπαϊκό μας πρόγραμμα;

Το **πρώτο** σημείο σε αυτό το πρόγραμμα είναι η διεύρυνση. Στη συνάντησή μας στην Κοπεγχάγη πριν από 12 μήνες θυμάμαι ότι σταθήκαμε όλοι μαζί κάτω από τη σημαία της «Μιας Ευρώπης», έχοντας την αίσθηση ενός σημαντικού επιτεύγματος. Δεν πρέπει να λησμονήσουμε το «πνεύμα της Κοπεγχάγης». Η διεύρυνση αποτελεί ένα πολιτικό επίτευγμα που είναι το επιστέγασμα των προσπαθειών της σημερινής γενιάς ευρωπαίων. Δεν πρέπει να υπάρξει δισταγμός σχετικά με το χρονοδιάγραμμα της διεύρυνσης. Δεν πρέπει να υπάρξει διαίρεση της Ευρώπης σε δύο ταχύτητες. Η διαίρεση είναι μια λέξη που πρέπει να ανήκει στο παρελθόν της Ευρώπης.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο θα δώσει τη συγκατάθεσή του στη Συνθήκη Προσχώρησης κατά την περίοδο συνόδου του Απριλίου, κάτι που θα επιτρέψει την υπογραφή της στις 16 Απριλίου στην Αθήνα.

Το **δεύτερο** θέμα στην ημερήσια διάταξη είναι η υποστήριξη της δημοκρατίας και της προόδου στη Νοτιοανατολική Ευρώπη. Η ειδεχθής δολοφονία του Ζόραν Τζίντζιτς, ενός δημοκράτη προσηλωμένου στο κράτος δικαίου και σε μια Ευρώπη αξιών, μας θυμίζει, σαν «φάντασμα από τη Σερβία», ότι δεν έχουμε ολοκληρώσει την αποστολή μας σε αυτή την περιοχή.

Ένα **τρίτο** θέμα είναι το κοινό μας ενδιαφέρον για αποτελεσματικές πολυμερείς διαδικασίες μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Πρέπει να στοχεύουμε πιο μακριά από το τετριμμένο «οι ΗΠΑ πολεμούν, ο ΟΗΕ μοιράζει τρόφιμα, η ΕΕ πληρώνει». Η Ευρώπη έχει ουσιαστική εμπειρία στη διατηρήσιμη ειρήνη. Ξέρουμε ότι ο τεχνολογικός εξοπλισμός που κερδίζει πολέμους είναι πολύ πιο ανεπτυγμένος από τον έμψυχο ανθρωπισμό που κερδίζει την ειρήνη. Το μάθημα αυτό το διδαχτήκαμε από την εμπειρία του Αφγανιστάν, της Βοσνίας, του Κοσσυφοπεδίου και αλλού. Τόσο εκείνοι που τάσσονται υπέρ αυτού του πολέμου όσο και εκείνοι που τάσσονται εναντίον του, όλοι μαζί βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την ανάγκη για κοινή δράση στο Ιράκ και στα γειτονικά κράτη, την ανάγκη για ενισχυμένη ανθρωπιστική βοήθεια, κατά τη διάρκεια της σύρραξης και μετά, για συνδρομή στην οικονομική και πολιτική ανοικοδόμηση του μεταπολεμικού Ιράκ, εάν γίνει υπό την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών.

Ένα **τέταρτο** ζητούμενο είναι η ποιότητα των διατλαντικών σχέσεων. Θα επαναλάβω την έξοχη διατύπωση του Επιτρόπου Πάττεν στη σύνοδο ολομελείας σήμερα το πρωί: «Τα περισσότερα πράγματα που θέλουμε να κατορθώσουμε ως Ευρωπαίοι, είναι πιθανότερο να μπορέσουμε να τα κατορθώσουμε αν συνεργαστούμε με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Το ίδιο ισχύει και με τα περισσότερα από αυτά που επιθυμεί η Αμερική· είναι πιθανότερο να τα κατορθώσει αν μπορέσει να συνεργαστεί με την Ευρωπαϊκή Ένωση και ... αναντίρρητα ο κόσμος βρίσκεται σε καλύτερη θέση από πλευράς ευημερίας, από πλευράς σταθερότητας, από πλευράς ασφάλειας όταν η Αμερική και η Ευρωπαϊκή Ένωση εργάζονται μαζί.» Είναι προς το κοινό μας συμφέρον να φροντίσουμε ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες θα μένουν προσηλωμένες και συντονισμένες μαζί μας και δεν θα παίρνουν πεισματικά τον δρόμο που τους υπαγορεύει αποκλειστικά το δικό τους συμφέρον.

Ένα **πέμπτο** θέμα στο πρόγραμμα της εξωτερικής μας πολιτικής είναι η κοινή μας προσέγγιση απέναντι στη Μέση Ανατολή. Η επικείμενη δημοσίευση του χάρτη πορείας της Τετράδας είναι κάτι το θετικό το οποίο όμως έχει καθυστερήσει πολύ. Επιβάλλεται να προωθήσουμε και να αναπτύξουμε μια προοπτική για την ειρήνη και τη συνύπαρξη στη Μέση Ανατολή και, γενικότερα, για την ποιότητα των σχέσεών μας με τα αραβικά κράτη.

Με δύο λόγια, το ξεκάθαρο μήνυμα που χρειάζεται να δώσουν οι ευρωπαίοι ηγέτες είναι ότι είμαστε αποφασισμένοι να βάλουμε τάξη στο σπίτι μας και να επιτύχουμε, μέσα στους επόμενους μήνες, μεγαλύτερη συνοχή και μεγαλύτερη παρουσία της Ευρώπης στη διεθνή σκηνή.

Θα ήθελα να επαναλάβω κάτι που είχα πει στο έκτακτο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τον Φεβρουάριο: «Αν μας διδάσκει κάτι η σημερινή συζήτηση, είναι ότι φέρνει στην επιφάνεια το χάσμα ανάμεσα στις φιλοδοξίες μας και στην ικανότητα δράσης μας. Σε μια στιγμή που συζητάμε το μέλλον της Ευρώπης πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι τα συντάγματα και οι θεσμοί θα μείνουν απλώς κενό γράμμα εάν δεν τους δίνει σάρκα και οστά το πολιτικό όραμα και η αποφασιστική πολιτική βούληση. Αυτό είναι το ζητούμενο.»

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΛΙΣΣΑΒΟΝΑΣ

Οι ευρωπαίοι ανησυχούν και δικαίως για τις επιπτώσεις του πολέμου στην καθημερινή ζωή τους. Πρέπει επομένως να προβληματιστούμε σχετικά με τις πιθανές οικονομικές συνέπειες της σύγκρουσης, όχι μόνο για το Ιράκ αλλά και για την παγκόσμια και τις ευρωπαϊκές οικονομίες. Έστω και αν εν μέρει όλα έχουν επισκιαστεί από το Ιράκ, η σημερινή σύνοδος, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, έχει να διαδραματίσει ζωτικής σημασίας έργο σχετικά με την οικονομική μεταρρύθμιση.

Είναι πια καιρός να σταματήσουμε να «πετάμε το μπαλάκι» ανάμεσα σε εθνικές κυβερνήσεις και σε ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα και να προχωρήσουμε αποφασιστικά από τις ρητορείες στην έμπρακτη μεταρρύθμιση.

Το πρόγραμμα της Λισσαβόνας αποκαλύπτει και αυτό ένα χάσμα ανάμεσα σε φιλοδοξίες και σε επιτεύγματα. Η συνθετική έκθεση της Επιτροπής δηλώνει σαφώς ότι αν δεν καταβληθούν επιπλέον προσπάθειες, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα υστερήσει κατά πολύ από τους στόχους της, και ιδίως τους στόχους της απασχόλησης. Ο βασικός λόγος γι' αυτό είναι ότι τα κράτη μέλη δεν μεριμνούν για την αποτελεσματική υλοποίηση και εφαρμογή της πολιτικής που έχει συμφωνηθεί. Το διευρυνόμενο χάσμα όσον αφορά την υλοποίηση φρενάρει την ανάπτυξη και στερεί τους ευρωπαίους πολίτες από νέες θέσεις εργασίας.

Η έλλειψη μεταρρυθμίσεων δημιουργεί επίσης τον κίνδυνο της υπονόμησης του ρόλου και της αξιοπιστίας των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων ως φορέων αλλαγής. Η χάραξη κοινών στόχων πολιτικής σε επίπεδο ΕΕ, με σαφή κριτήρια αξιολόγησης και προθεσμίας, μπορεί να αποκτήσει ισχυρή δυναμική και να δώσει ώθηση στη μεταρρύθμιση. Αλλά η *συζήτηση* για διαρθρωτικούς δείκτες και κριτήρια αξιολόγησης δεν πρέπει να αποτελέσει υποκατάστατο της πραγματικής δράσης και μεταρρύθμισης. Για να πούμε την αλήθεια, οι πράξεις μας σχετικά με τη μεταρρύθμιση δεν βρίσκονται στο ύψος της ρητορικής μας.

Πριν από μερικές εβδομάδες, ευρωπαίοι βιομήχανοι έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου, ότι οι εταιρίες τους θα μετεγκαταστήσουν την έρευνα και τις επενδύσεις τους εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης, αν δεν βελτιωθεί το επιχειρηματικό κλίμα. Ήταν μια αφυπνιστική υπόμνηση από τον πραγματικό κόσμο. Ένα άλλο σήμα κινδύνου ήρθε λίγο νωρίτερα, σε μια μελέτη που παρουσιάστηκε στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, από την οποία προέκυπτε ότι η ΕΕ δεν προσεγγίζει τους στόχους της. Στα επτά από τα οκτώ κριτήρια που ορίστηκαν στη Λισσαβόνα, βρισκόμαστε πίσω από τις ΗΠΑ και άλλες χώρες του ΟΟΣΑ.

Ωστόσο, εκεί όπου δρομολογήσαμε μεταρρυθμίσεις, τα αποτελέσματα είναι ενθαρρυντικά. Για παράδειγμα, παρατηρούμε ότι οι χώρες εκείνες που έχουν εφαρμόσει στο μεγαλύτερο βαθμό τις συστάσεις της Λισσαβόνας είναι επίσης οι χώρες που σημείωσαν τη μεγαλύτερη μείωση στα ποσοστά ανεργίας και ανάπτυξη άνω του μέσου όρου. Πολιτικά, το επιχείρημα αυτό δεν είναι κεντροαριστερό. Δεν είναι κεντροδεξιό. Είναι η πρακτική ευρωπαϊκή εμπειρία μας.

Η Ευρώπη πρέπει να επιδιώξει την ανάπτυξη. Η ικανότητά μας να πληρώνουμε για συστήματα περίθαλψης, για την εκπαίδευση, για τις μελλοντικές συντάξεις, και γενικά να ικανοποιούμε τις άλλες ανάγκες και προσδοκίες των πολιτών, θα εξαρτηθεί από το μελλοντικό επίπεδο οικονομικής ανάπτυξής μας.

Αν δεν επιδιώξουμε την ανάπτυξη, το βάρος για τη σημερινή και για τις μελλοντικές γενεές θα είναι δυσβάστακτο. Όπως επισήμανε η Επιτροπή, αντιμετωπίζουμε αυξημένες δημόσιες δαπάνες που κυμαίνονται από 4% έως 8% του ΑΕγχΠ μόνο και μόνο λόγω της γήρανσης του πληθυσμού!

Το επόμενο μήνυμά μου από το Κοινοβούλιο προς εσάς είναι ότι τα υγιή δημόσια οικονομικά είναι πολύ σοβαρό θέμα. Κινδυνεύουμε να ξεχάσουμε τα σωτήρια μαθήματα του παρελθόντος, όταν τα υψηλά ελλείμματα και το μεγάλο χρέος υπονόμειαν την μακροοικονομική σταθερότητα και αντιπροσώπευαν δυσβάστακτο κόστος από πλευράς χαμένης παραγωγής και υψηλής ανεργίας.

Κατά τη γνώμη του Κοινοβουλίου, η επένδυση στους ανθρώπους και η εφαρμογή στην πράξη εννοιών όπως η δια βίου μάθηση είναι θέματα σημαντικά όχι μόνο στην επιχειρηματική τους διάσταση. Συμβάλλουν στην αυτοανάπτυξη του ατόμου και ενισχύουν την ικανότητά του να αντεπεξέρχεται με επιτυχία στον μεταβαλλόμενο κόσμο μας.

Επιπλέον, πρέπει να επενδύσουμε περισσότερο στην έρευνα και ανάπτυξη. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υποστηρίζει αμέριστα το στόχο του 3% που τέθηκε στη Βαρκελώνη. Οι ιδιωτικές επενδύσεις πρέπει να αποτελέσουν τον μεγάλο όγκο του ποσού αυτού, αλλά να μη λησμονούμε ότι το ένα τρίτο των απαιτούμενων δαπανών υποτίθεται ότι θα προέλθει από δημόσιες επενδύσεις. Είναι ένα θέμα καθοριστικής σημασίας για την ανάπτυξη μιας οικονομίας που να ωθείται περισσότερο από την έρευνα. Ένας Ευρωπαϊκός Χώρος Έρευνας και Καινοτομίας που θα εκτείνεται σε 25 χώρες δημιουργεί τεράστιες δυνατότητες για βασισμένη στη γνώση ανάπτυξη.

Υποθέτω ότι έχετε λάβει επιστολή του Προέδρου Πρόντι στην οποία μεταξύ άλλων προτείνεται ένα χρονοδιάγραμμα από σήμερα έως το προσεχές Εαρινό Συμβούλιο σχετικά με βασικές εναπομένουσες μεταρρυθμίσεις της Λισσαβόνας: σιδηρόδρομοι, αγορές ενέργειας, Ενιαίος Ευρωπαϊκός Ουρανός, χρηματιστηριακές αγορές, αγορές προμηθειών, κοινωνία της πληροφορίας, γραφεία προσωρινής εργασίας, διαμεθοριακοί κανόνες για την κοινωνική ασφάλιση, βιοκαύσιμα, φορολογία της ενέργειας, ευθύνη για περιβαλλοντικές ζημιές, κλιματική μεταβολή.

Εμείς στο Κοινοβούλιο είμαστε διατεθειμένοι να εκπληρώσουμε στο ακέραιο το ρόλο μας όσον αφορά αυτό το πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων.

Για να στεφθούν με επιτυχία οι οικονομικές μεταρρυθμίσεις απαιτείται τόσο εθνική δράση όσο και ευρωπαϊκό πλαίσιο. Το Κοινοβούλιο προχωρεί με κανονικό ρυθμό στη νομοθετική του συνεισφορά. Το Συμβούλιο έχει ακόμα πολλά να κάνει. Οι ποιοτικές μας επιδόσεις σε σχέση με το νομοθετικό πρόγραμμα είναι καλές. Έχουν προωθήσει τη διαδικασία των μεταρρυθμίσεων. Ζητούμε από το Συμβούλιο να συμβαδίσει.

Τώρα πρέπει να κινηθούμε με ταχύτητα για να περατώσουμε τη διοργανική συμφωνία σχετικά με τη βελτίωση της ποιότητας της νομοθεσίας. Ελπίζουμε ότι θα δώσετε σαφή εντολή στους υπουργούς να καταλήξουν έγκαιρα σε συμφωνία που να καλύπτει όλα τα βασικά στοιχεία της νομοθετικής μας εργασίας ενόψει του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της Θεσσαλονίκης. Η νομοθεσία της ΕΕ πρέπει να αποτελεί προωθητικό και όχι ανασχετικό παράγοντα για τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις.

Είτε πρόκειται για το Ιράκ και την εξωτερική πολιτική, είτε για τις οικονομικές μεταρρυθμίσεις και το πρόγραμμα της Λισσαβόνας, το κεντρικό μου μήνυμα από το Κοινοβούλιο απόψε προς εσάς είναι η έκκληση να καταβάλετε σύντονες προσπάθειες ώστε να γεφυρωθεί το χάσμα ανάμεσα σε όσα υποσχόμαστε, σε όσα ελπίζουμε και σε όσα πραγματοποιούμε.
